

Sygn. akt III KK 129/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 października 2013 r.,
sprawy **S. G.**
skazanego z art. 286 § 1 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w L.
z dnia 15 stycznia 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w L.
z dnia 10 września 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1/ oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2/ zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 10 września 2012 r., uznał S. G. winnym ciągu 11 przestępstw, popełnionych od dnia 22 maja 2010 r. do 31 sierpnia 2011 r. w L., wypełniających dyspozycję art. 286 § 1 k.k. i na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył karę 3 lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 415 § 4 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz poszkodowanych stosowne odszkodowania oraz zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych.

Apelację od tego wyroku złożył obrońca oskarżonego, który zarzucił obrazę art. 4, 7 i 5 § 2 k.p.k., skutkującą błędem w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie,

że oskarżony już w chwili pobierania zaliczek od pokrzywdzonych nie miał zamiaru wykonania zobowiązań. W konkluzji skarżący wniósł o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego albo przez przyjęcie, że przypisane czyny wypełniły inne aniżeli wymienione w art. 286 k.k. znamiona i wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Wyrokiem z dnia 15 stycznia 2013 r., Sąd Okręgowy w L. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

W kasacji od wyroku Sądu odwoławczego obrońca skazanego zarzucił „rażące naruszenie prawa materialnego, a to art. 286 § 3 k.k. w zakresie czynów popełnionych przez oskarżonego na szkodę M. S. (czyn II sentencji wyroku Sądu Rejonowego) i P. J. (czyn VII sentencji wyroku Sądu Rejonowego) przez jego niezasadne niezastosowanie i bezpodstawne uznanie, iż:

- a. czyn polegający na wprowadzeniu w błąd M. S. co do zamiaru wywiązania się z umowy sprowadzenia dla niego z P. i sprzedaży części do samochodu osobowego Renault Thalia i doprowadzeniu go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 600 zł wyczerpuje znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 286 § 1 k.k. w sytuacji gdy ten czyn wyczerpuje jedynie znamiona opisane w treści art. 286 § 3 k.k.,
- b. czyn polegający na wprowadzeniu w błąd P. J. co do zamiaru wywiązania się z umowy sprowadzenia dla niego z terytorium Francji i sprzedaży podnośnika kolumnowego i doprowadzeniu go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 300 zł wyczerpuje znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 286 § 1 k.k. w sytuacji gdy ten czyn wyczerpuje jedynie znamiona opisane w treści art. 286 § 3 k.k.

- wobec bezspornego ustalenia okoliczności związanych z będącym przedmiotem oszustwa mieniem tj. wartości, wysokości i rodzaju spowodowanej czynem szkody, która wynosiła odpowiednio 600 i 300 zł.”

Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna może być uwzględniona, jeżeli wykaże, że sąd odwoławczy dopuścił się rażącego naruszenia prawa oraz, iż naruszenie to mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku (zob. art. 519 k.p.k. i 523 § 1 k.p.k.). Kasacja nie spełniła tych wymagań. Pomijając fakt, że w apelacji nie podnoszono zarzutu obrazy prawa materialnego, w kasacji nie wspomniano nawet, iż zarzucane obecnie uchybienie mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku Sądu odwoławczego. Stało się tak zapewne dlatego, że kwestionowanie kwalifikacji prawnej dotyczy dwóch z jedenastu przypisanych czynów, za które wymierzono jedną karę. Nawet więc przyjęcie (do czego nie było podstaw), że dwa czyny stanowią wypadki mniejszej wagi, nie mogłoby mieć żadnego wpływu na końcowe rozstrzygnięcie. Kasacja nadto pomija, że zakwalifikowanie określonego zachowania jako wypadku mniejszej wagi jest rezultatem ustalenia, iż zachodzi zespół okoliczności przedmiotowo-podmiotowych, wśród których wysokość szkody jest tylko jednym z elementów uzasadniających przyjęcie takiego wypadku. W skardze w pierwszej kolejności atakuje się zatem ustalenia faktyczne i to poczynione przez Sąd I instancji. Tymczasem wspomniano już, że kasacja przysługuje od orzeczenia sądu odwoławczego i może być oparta jedynie na zarzucie rażącego naruszenia prawa, co wyklucza podnoszenie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, jak to się stało w niniejszej sprawie.

Dlatego kasacja podlegała oddaleniu jako oczywiście bezzasadna.